

«КАЗКА ПРА МАЛЕНЬКАГА ПРЫНЦА»

ЛІТОУСЬКІ КІНАРЭЖЫСЁР ЗКРАНІЗУЕ ТВОР ДА СЕНТ-ЭКЗЮПЕРЫ

Жэбрунас прыняў у кінематограф свой творчы пошук — злегкімі, жвакімі, лютэцкімі. Пазыў яго карціны — наваля «Апошні стрэл» у «Жывых героіх», «Дзяцінны і рэка» — захапілі і савецкіх, і зарубежных глядачоў. Рэжысёр паказуе ў гэтых фільмах сваю мастацкую і чалавечую неспраўдліваць, свой талент наваля адзіліцца таму, што можа здацца даўно звыклым, — усмешкі дзіцяці, дзівоснасці кветкі, узмах крылаў птушкі...

І вось цяпер — казка Сент-Экзюперы, напоеная водарам далёкай ружы, апалена сонцам пустыні. Расцімаецца яе вобразны лад і сімвалы — заданна наўздачы. Ды і ці можна перакласці гэтыя пэўныя вобразы прозаіка Куды больш карысна спытаць у рэжысёра, чым ён узвусіўся за экранізацыю «Маленькага прынца».

Пра «Маленькага прынца», — адказваў Арунас Жэбрунас, — гавораць па-рознаму. І гэта натуральна: кожны мае сваю тэму. Я называюць сімвалічнай, філасофскай, дарослай, дзіцячай, рэальнай, фантастычнай, сумнай, жыццёва-рэальнай, проста, мудрай... І, вядома, усё гэта праўда. Але я даду бы яшчэ адно слова: гэта казка надзвычайна пэўная.

У 1944 годзе, незадоўга да гібель, Сент-Экзюперы пісаў: «Нематчыма больш жыць халадзіліцамі, палітыкамі, балансамі і красавордамі! Зусім немагчыма. Нематчыма жыць без паэзіі, без фарбаў, без любові». «Маленькага прынца», як і ўсе творы Сент-Экзюперы, прыналежвае фільма і пэўнага глыбінка прынца.

Фантастыка ў казцы непазведная. Калі мы паверым у цуд уласнага ўяўлення, у дзіцячы пахучы і дзіцячае бачанне людзей і свету, у той жа рэальнасць можа быць пераўтворана фантазія мастака, тады мы пераходзім у абсалютную рэальнасць казкі, і момант застаецца толькі пашамаваць людзей пазубуленых фантазіяў. Таму вывучэння аснова фільма (мастакі А. Нічус і Л. Гугаўскас) рэалістычна. Яна зыходзіць з звычайных акаляў, з звычайных самага Экзюперы, якія супрацьстаяць французскай і савецкай выданні казкі, з карцінкам, на якіх гарыць залатая зорка, і Маленькага прынца з залатымі валасамі гаспадарыць на сваёй маленючкі панцы.

Самым цяжкім і падрыўчым перыядам аказаўся выбар акцёра на ролю Маленькага прынца. Паводле сцэна-

рыя яму пачынаў год. Прынца шукалі ў многіх месцах. Тры асістэнты рэжысёра выязджалі ў Каўнас, Ленінград і іншыя гарады. Былі зменшаны аб'явы ў цэнтральных і мясцовых газетах. Сёні бачкоў прыслалі фотаздымкі сваёй сынаў. А звычайна накарэа ў сьце дома, у Вільнюсе, ім аказаліся шасцігодны Эвалдас Мікалоўскас, які неўзабаве зменіць дзіцячы сяд на паліён кінстудыі. На ролю Лётчыка зацвердзілі гурэйскі кінаакцёр Атар Каберыня. Аператар А. Дагімас.

Карціна заміваецца ў пустыні, недалёка ад Нейбі-Дага. Тут вымушана пасадзіць пакіне Лётчыка аднаго з пясчанымі даламі і цёмнай, тут пабач з ім з'явіцца хлопчык, якога Лётчык называе Маленькім прынцам. Ама-соль юны герой пачне падарожнічаць па невадомых планетах, дзе жыць людзі, які дзе кропі, падобыта на тых, што жылі на Зямлі, — кароль, славалюб, п'я-

ніца, бізнесмен, літэршык і вучоны. Але іграць іх усіх будзе адзін акцёр — Данатас Банініс (ён іграў старшыню калгаса Вайткус у фільме «Ніко не хачуць памагчы»). Па думцы рэжысёра гэта павіна падкрэсліць, што чалавек сціпады прывык яго шматграннасці.

Міне не так многа часу, і добрая пэўная казка Экзюперы набудзе сваё другое жыццё — на экране. Сядзячы ў зале, мы будзем разам з Маленькім прынцам адзіліцца недарэчысцім жыццём — аўзусці поглядаў, Арунасаву славалюбстваў, карыслівасці, загніў, канкату. Разам з ім будзем прыручаць у пустыні лісу, а на сваёй планеце — ружы. Разам з ім мы убачым, як акываюць зоркі, і пачнем у неба зноў сярэбраных званочкаў. І паўторм: за ім цудоўны дэпартамент: «Леш за ўсё бачыць адно толькі сэрца. Самага галоўнага вачыма не убачыш...»

Восем гадоў, шматграннасць маці — Ганна Іосіфаўна. Час гора накілі на яе твор адіган, але сёння яе твор пасвятляе, а вочы швэйцка радасцю. Ванок не зацінаўлены твары дзіцяці. Гата па іх просба яна прыехала ў Брэст. Старая жанчына сядзіць у крэслах, а ў момантах гэта глыбінка знаёмы да болю твар яе сына. Гата музей Віктара Траціцкевіча, які створаны брэсцкімі школьнікамі пры гарадскім Доме піянераў.

У гэты свой прыезд Ганна Іосіфаўна перадала дзіцяці багаты матэрыял пра сына — фатаграфіі, выразы з газет, дакументы, асабісты рэчы Віктара, пісьмы. Затушылі дыханне, сляхоў школьнікі расказ старай жанчыны, Расіа па муажнасці і неспраўнасці, расказ пра імавісці да варага. І ў момантах піянера гэта расказ наўзвусіў дабываць у сэрцы. І моманты з іх кілацка любяць Радзіму тац, як любіў яе Віктар Траціцкевіч — герой Іраснадога.

ПАКЛОН ВАМ, МАЦІ ГЕРОЯ

Разрэшце вас паважаць, мама. Нет, не вам от горя падать ниш... А из сердца, слы вы, романа. Нужно вырвать горный рид страны...

Вось яні быў, Віктар Траціцкевіч...

Гата ўрваня з пазмы, якую пазі Сергей Сміроў прыслучі Ганне Іосіфаўне Траціцкевіч, маці аднаго з герояў «Маленькага прынца».

Гата ўрваня з пазмы, якую пазі Сергей Сміроў прыслучі Ганне Іосіфаўне Траціцкевіч, маці аднаго з герояў «Маленькага прынца».

НА АДНЫМ КАЛДОРЫ

[Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.]

— Ну што? Хто там?

— Вось вам пэўны і мяккі інвентар, — махнуў Вадзім рукой. — Я ў магазін.

Неўзабаве на пэўны сквірчала сала — каля яго зашчыпаў Вадзім, хлопцы адкрывалі бутэлькі, разалі хлеб. На шклянкі зноў давалася ісці да суседзі.

Вадзім ішчэ больш нерануча пастукаў у дзверы. Колькі хвілінаў за ім нічога не было чуць. Пасля пачулася, як заскрыпеў локмак, які сабраўся на падлозе ногі, шуначны тэпці, нарэшце дзверы адчыніліся. На парозе стала жанчына гадоў пад шэсцідзесят, амаль бабунька, схуднелая з хвараўтым бласкам у вачах.

— Даруйце, я зноў да вас. Можна зноўдзецца пара шклянка?

Бабунька павярнулася, ланкорпалася хвіліну, відаць, у тымалачы, моўчкі падала Вадзіму тры шклянкі і відэльцы:

— Вам жа тры траба. Вас жа трое. Сценка тонкая, фанерная, я чула ўсё.

— Вялікае дзякуй. Можна б і вы зайшлі да нас? Я ваш новы сусед. Толькі што перабраўся, дык, хлопцы кажучь, замачыць траба. Пойдземце?

— Каму я там патрабна!

— Навошта ж такі! Калі ласка, заходзьце. Мы і віна бутэльку захапілі.

— І самі адолеце. Дзякую, — і яна зачыніла дзверы.

Тое імпрывізаванае наваселле задзягнучася. Вадзіму тавілася абстаць у магазін ішчэ раз — каб не расказаў ішчэ болей падлога, каб не было скразнякоў, каб у хаче заўсёды былі рады газіям. Гутарылі, жартавалі, сьпявалі амаль да паўночы.

Уначы Вадзіму не спалася. Можна, ад таго, што выліў, я маю, і ад таго, што на новым месцы «Чалавек заўсёды не спіцца на новым месцы...». Там, дзе ён жыў раней, было ціха, як у вёсцы, а тут неперывчына грукаталі за сцяной трамвай, прапаўзалі грузавікі — аж прыжалі, здавалася, сценны. Вадзім ляжаў і думаў аб тым, што цяпер ён зусім усю стала чалавек, што цяпер ужо сапраўды не грукатпадуца і аб тым, каб, як казала маці, пашукаць сабе гаспадыню.

Не спалася. Раптам яго падалося, што нехта плача. Павярнуўся на бок, прыслухаўся. Сапраўды, чулася ўсхліпы. «Суседка? Чаго яна?» Зноў прыслухаўся, але нічога не было чуць. «Відаць, падалося».

Сярод ночы прахінуўся ад таго, што з-за сцені-перагародкі пачулася песня — журботная, жаласліва. Песня была знаёма, ён чуў яе ў дзяцінстве — пасля вайны яна была ў панаше ў жанчын-удой, але слоў ужо не памятаў. Прыслухаўся.

Прымавікі, чорны вочы, адны навацьці, няма майго міленькага, не з ім размаўлялі...

Далей слоў ён не разабраў — суседка сьпявала сцішна, нбы ў падушку. Пасля яна, відаць, прыняла галаву, бо ён зноў пачуў:

Няма майго міленькага, няма майго міленькага, няма майго міленькага, няма майго міленькага...

Песня скончылася, а Вадзім усё ляжаў і прыслухоўваўся, хоп і ведаў, што гэта брыдка — падслухоўваць, і думаў аб тым, што усё гэта значыць — і той плач, і гэтая забытая песня сярод ночы. Прыдаліся словы «гаспадары»; вартыя, алкаголікі.

Заснуў зноў толькі пад раніцу.

Раніцой, калі ён з руніком пераз пільно выйшаў на калідор, суседка была на кухні — шпосціцы млыла ці чыстыя. Згледзеўшы яго, шпосціку шпунула ў свой пакой. Вадзім нічога не разумее, «Бацька мяне? Чаго? А можа крывадыцца, што мы ўчора пазнавала шумелі?»

І ён не разбуўся занесці ёй узятыя ўчора шклянкі і відэльцы — пакінуў на кухні на падошціку...

Мінуў які месяц. Вадзім пакрысе асталеўваўся на новым месцы. Купіў татху — «для выпадковых нацлелінаў», куншын — столік, сякі-такі посуд — Памаленьку прывыкаў да сваёй новай ролі — гаспадарка пакоя. Толькі суседка паводзіла тэбе па-ранейшаму дзіўна. На кухню выходзіла тэбе тэбе, калі яго там не было. Пацяўваўся ён — яна хушчэнка знікала за дзвярыма свайго пакоя. Вадзім ніяк не мог уявіць, чым мог бы пакрыўдзіць. Часта перад сном, калі горад па супова ахіваў, калі радзей грукаталі за акном трамвай, ён чуў, як яна таксама ўладкоўвалася спаць, як часам аб нечым размаўляла сама з сабой — пхныцца-пхныцца. «Што з ёй? Чаго яна?» Пытаць не раўнаўся. «Ці мала што магло быць у чалавек! Ішчэ пакрыўдзіш нездарма...»

І вельмі адзіліўся, калі аднойчы яна сама зайшла да яго, моўчкі паклала на стол пяцьдзесят капеек.

— Завошта? — толькі і змог спытацца Вадзім.

— За святло, — адказала яна. — Лічылік жа ў нас адзін. Калі мала, дык скажыце.

— Ну, што вы! Колькі вы таго святла паліце! Я нешта і не бачу ні разу, каб яно ў вас гарэла. Ды вы сядзіце, сядзіце, — загаварыў ён, бачачы, што яна панамукала да дзвярэй. — Сядзіце, калі ласка. А то я ўжо думаю, што пакрыўдуў вас чым. Жывём побач, а... Я нават не ведаю, як вас зваць.

— Цётка Соня! Завуць.

— А мяне Вадзімам. Хлопцы, дык ты проста Дзімакам клічучы, — і, не ведаючы, што сказаць ішчэ, ён зноў паказаў на грошы: — А вы, праўда, не турбуецеся. У вас жа, паўна, і пліткі няма. Нерагаз, бачы, стаіць на кухні.

— Пліткі няма, але ўсё роўна на пяцьдзесят капеек наварыць... У вас жа таксама лінійна палёна — яны адмаўляюцца.

— Дык не кажыце мне «вы!» Завіце проста Вадзімаў або Дзіма. А хто — ён? — спанухіўся Вадзім.

— А той, што жыў тут раней.

— А-а-а... І ўсё ж вы не турбуецеся.

— Якія тут грошы, бог з ім!

— А вось гэта і дарма, дзіцяцка, — раптам зусім ласкава сказала цётка Соня. — Яны ж, паўна, табе не дарма даюцца... А мне хапае, пенсія не маленькая...

— Даруйце, толькі мне ўсё ж ляжма...

— Ладна, ладна... А ты, дзіцяцка, таксама даруй мне. Я тут зусім знелюдзея, як у турме... Думаў, што і ты, можа... — і, не дагаварыўшы, выйшла.

З таго дня Вадзім заўважыў, што цётка Соня перамянілася. Яна болей не ўцякала з кухні, калі ён выходзіў туды па якой патрэбе, сьпялася пазадарожка першай, загаравала.

Убачыўшы аднойчы, як ён, сагнуўшыся над тазікам, выкручваў памыту сарочку, яна накінулася на яго:

— Не мужычынска гэта работа. Сарочка-це траба. Памыць што, у чые прыбраць — ты скажы. Азінь жа во жыццё. Маці хоць дайка?

— Не вельмі дайка. Скура прыедзе, паглядзець, як я тут уладкаўся. А памыць... Дзяцку, цётка Соня, што тут у мяне мыць? Паспеець у пральню здаю, а дробязь акую, дык рукі не адваляцца.

— Ну, глядзі, глядзі. Калі што якое — скажы. Я магу ішчэ адні і ночы выжываюся.

Некаж дзверы Вадзімавага пакоя прыдчыніў «гаспадары».

— А... Вадзім Іванавіч, так? Не падчыні, значыць. Добра, што вы дома. Сходзім з вамі пад паветку. Я там се-то не забраў, дык...

— Дык, паўна ж, і ключ акую ў вас.

— Ключ, праўда, у мяне, але я тут ужо не гаспадар. Так што сходзім разам.

У паветцы ён вышпуніў з-пад планкі сякеру, здэмухнуў з яе пыл:

— Ага, вось сякеру траба забраць. Хай там у нас усё выгоды, але ж у гаспадарцы спатрэбіцца. Вы ўжо выбачыце, Вадзім Іванавіч, вам самым траба будзе купіць. Вачок пад газу таксама спатрэбіцца. Раптам «блукныя палымы» згасне — керагаз траба будзе запаліць. Ну, вось і ўсё, здаецца. Ага, ішчэ падважніцу забяру. Вам жа яна не спатрэбіцца, вазонаў, паўна ж, заводзіць не збярэцца. Так, так, так... Ішчэ дровы...

— Не паглядзець на дзесят тонных матэрыяльных кружальцоў? — Мне яны, вядома, ужо не траба. Хіба толькі сцяпком у двары будзем купаць — пад бубуць да капусты. Не сярдушыце, Вадзім Іванавіч, вам жа ўсё роўна, дзядзючка купіць, дык... Тут з бубамет будзе, дык вы рубіць тры кінцы. А я ўжо на сцяпком дошак дзе-небудзь расстарося.

Вадзім адразу ж дастаў і падаў яму тры рублі (пасля ішчэ даў, што зрабіў так: хай бы забраў з сабой тры кружальцы), прамовіў:

— У вас усё? Даруйце, я спяшаюся.

У калідоры яго сустрала цётка Соня. Яна, відаць, бачыла ў акно, што выходзіць, бо, зірнуўшы на Вадзіма, раптам сказала:

— Не траба злавачка, дзіцяцка. Не варты ён таго. Каб ты ведаў, колькі я ад яго нацярпела, ба, але разумею — кепсі ён чалавек. Пяць гадоў трыкуць тут, а суседзю так і не нажыў...

— Хто ён, цётка Соня?

— А хто ж, толькі Соня. Знаю толькі, што Антонам зваць. А жонку — Веркай. Нездзе там праце, дзе дрэвы на вуліцах садзяць.

— Урэшце, ліха з ім!

— Ліха то ліха, але ж... Ты думаеш, я не ведаю, што ён табе рамяне нагаварыў? І вартыя, і пільна, і ўсё тако... Бог з ім. Але ж і там ён з людзьмі будзе жыць, хай не на адным калідоры, дык пад адной сцяпкой, у адным доме... Колькі я за ім пападарыла, пападарыла. А ўсё роўна крывадыць, здыкнаў, не дай бо ішчэ таку. Ші ж я яму рады дам? Пацлукі мільчыю, а ён мільчынеру! А я в спытаўце ў яго дзядзючку, за Навікам... А я і праўда лячыла ў той балычцы. Запачу я ды паўра. А ён рагоча ўсё: «Ну што, старая казарга, з'еда? Будзець клікаць яшчэ?» А то «А ўдзяраць... Добра, сынок у яго харошы расце, гадку дзесяць будзе. Ён часам перад бацькам за мяне заступіўся. Дык бацька і яму штурхала дасць... Тут жа ўсё чуцьно, перагародка тонкая, фанерная...»

Перад вадкусам Вадзім паклікаў цётку Соню:

— Пасядзіце са мной, калі ласка. Заўтра ў дарогу. Пуцёжку дастаў, паеду да мора.

— А дзе ж твае хлопцы? Што ж яны не прышлі праводзіць?

— Хто іх ведае. Зніклі недзе. Ніводнаму не дазваніўся.

Налілі віна.

— Ну, то няхай добра адпачываецца, — цётка Соня падняла клішчачка, выпіла да дна, павасковаму плянучышы кропілкі ў стол. — Ты ж глядзі там, у мора то асабліва не лезь. Ці дайка да бяды...

— Ну што вы, цётка Соня! Урэшце, хто не плавае, той не ўтопіцца. А я якраз і не ўмею.

— Яно і добра. Зайшоў па поас, папалхуўся — і тое самае.

Вадзім зноў напойніў яе напарстак. Цётка Соня ўбачыла, запырчыла:

— А мне, мусіць, і хопіць. Галава стала слабая. Ад думак, паўна. Як вазьму да галавы,

дык забудуся, і сама з сабою паразмаўляю, і наплачуся... Паўна ж, чую? Ты ўжо на мяне не крывады, можа і спаць часам пераінжачу...

— Я і не чуў ніколі нічога. Як лягу дык адразу і засынаю, — чамусьці схлусіў Вадзім. — Толькі аднойчы чуў, як вы песню сьпявалі. Той, першай ночы, як толькі перабраўся сюды. Вы ўжо не злучыцеся, я тады нават падслухоўваў. Дужа ўжо спадбалася та па песня.

— А божа ж мой — спадбалася! Вы ж цяпер зусім інаша сьпяваеце... А то старыняна, паўна, песня. Памятаю, маці мая, нябожчыца, сьпявала, а калі таця з вайны не вярнулася, з той ішчэ... А паўна я сьпяваю. Многа гадоў сьпяваю.

Цётка Соня ўсхліпнула, пацягнула да воч хустачку.

— Не траба, цётка Соня... Супакойцеся, калі ласка. Навошта плакаць?

— Я і спаконьяна, дзіцяцка... А песня таёя... Што ж я не ішчэ сьпяваць, адзінокай і нікому не патрабнаў, усё абрыдаў! І ты вое, пажывец, ажэшні, дай бо, дык тагы на мяне, старую, таксама будзець насаўрацца, станеш сварыцца. Ведама, каму любя старое.

— Навошта ж так, цётка Соня?

— А ты не крывады. Ты і сам ішчэ не ведаеш, які з цябе чалавек будзе. Пацлук малады, пацлук жыцця лёгка, бескалопна, дык і ты для ўсёх добры, і для цябе ўсё добрыя... Хто яго ведае, можа, і ў яго было ў жыцці што горкае і цяжкае... Але ж не — калі чалавек сам гора зазнаў, дык ён і другому паспадае...

Цётка Соня раптам куньнула ў рот свой напарстак, адчыніўшы хлеба, уздыхнула:

— А песня, Дзіма, хоць крываду душы прыносіць... Ты думаеш, што я так увесь век адна жыла? Не, дзіцяцка, была некалі ў мяне сям'я, быў муж і трое дзетак. Дзве дзіцячкі і хлопчык. Сяргейкам звалі. Цяпер якраз з цябе быў бы. Была сямейка і не стала. У адзін дзень не стала...

— Яна пацягнулася зноў да насоўні, але махнула рукой, папапалася:

— Дай леш, Дзіма, палярося. Я зрэзь чаку куру. Памагае быццам.

Цётка Соня не вельмі ўмела прыручыла, выпушціла дым пад стол:

— Стаўць той дзень у мяне ў вачу і мусіць заўсёды будзе стаць, пацлук жыць буду... Не памятаю, куды я ў той дзень адшліся з дому. А прыбегла назад — ні хаты, ні сямейкі. Ні Сяргейкі, ні Свекі з Інаначкай. Ніначы два годкі толькі стукнула... Колькі я пагаласіла дзедкі, колькі валасоў на сабе папарвала! Былі дзеткі, была сямейка і нікога не стала, хоць нікога сама і не пахавала...

— Яна зноў зацянучылася паляросяй, перадыхнула.

— Горад увесь палаў. Людзі разбегаліся хто куды. Пацягнулася і я, пайшла, куды вочы глядзюць. Прыблалася за горадам да нейкага лазарэту вайсковага. Раненыя на калёсах едуць, хто мацнейшы — пеша ідзе, за драбнін трымаецца. Доктары і санітары побач палатнуша. Ну, і я папалася. У санітарны ляску спыніліся перадыхнуць. Мне кінуў нехта ванзлак трантаў розных, вядо ўро ў рэку сунуў: «Пасцрайцеся, на бітны пайдзець».

Цётка Соня глянула на згаслую папаросу, пацёрла яе ў палычак, кіннула ў попельніцу.

— Вымыла я трыя транты, на кустах высушыла... Ну, і засталася там, пры лазарэце. Пасля на нейкі поезд узбіліся, заехалі аж да Урал. Там і вайну перабываў, мяне за той час на санітарку крываду падучылі. А скончылася навалач — сюды зноў пацягнуў, дадому. Жылы ў замлянцы, працавала ў балычцы. Пасля ў барак перасялілі, ну, а потым — сюды. Так і да пенсіі дажыла. Жыла, а ўсё душа балела, усё не верылася, што нікога не засталася, усё думалася, што, можа, бомба тая на пустыю хату завілася, можа, паспеў муж выскачыць, дзетак вынесці... Вось і плачу. Дома плачу, бо і маляк тых нідзе няма, дзе б папалачка можна было...

Пасля цётка Соня расказвала пра тых, хто жыў тут, у гэтым Вадзімавым пакоічцы, раней, таварыла пра нейкую маладуу вясёлую паўру, пра адзіночку бабуньку — быліуаю арыстукі музыханту, успамінала тых, каго выходзіла на нячыльня ў тым вайсковым шпіталі і ў балычцы, хваліла Вадзіма, казала, што зайдорсціць ягонай маці, у якой ёсць такі сын, з ім яна можа спакойна перачакаць сваю старасць.

Вадзім слухаў усё гэта моўчкі. Слухаў, паўна, наўцама, бо раптам злавіў сябе на тым, што думае зусім пра інаша, пра тое, што да гэтага часу жыў ён, мусіць, нейк не так, як трэба было б, што за свае дваццаць восем гадоў не вельмі задумваўся над тым, што чалавек жыць не адзін, не сам па сабе, а побач з іншымі людзьмі, часам, зладрацця, нават на адным, цесным застаткі чалавекам, сумнеў не страціць у душы таго, што напаліць чалавечай шчырасцю, цэльнай і спагадай...

Ноччу ён стараўся думаць пра сяброў, пра адпачынак, які пачынаецца заўтра, пра мора, якога ніколі не бачыў.

НА ФЕСТИВАЛ І. СТРАВІНСКАГА

Вялікі падзея ў музычным жыцці Нью-Йорка — фестываль музыкі выдатнага рускага кампазітара Ігара Стравінскага, які праходзіць тут на працягу дзевяці тыдзень і тысачы аматараў музыкі наведваў будышыю канцэртную залу горада — Нью-Йоркскую філармонію, дзе праходзіць гэты фестываль. Адным з лепшых аркестраў Італіі — ію-іоркскім сімфанічным аркестрам дырыжыраваў такіх выдатных амерыканскіх дырыжораў, як